

DE BREUK IN HET SPOOR

door George Walsh

Korporaal Wesley Dorrington was een der bekwaamste leden van de Koninklijke bereden politie van Noord-West Canada. Wesley, of Wes, zooals zijn kameraden hem noemden, stond bij hen bekend als een man met hersens en zonder zenuwen; maar dat hij ook een goed en gevoelig hart bezat, wisten alleen maar de weinigen, die gelukkig genoeg geweest waren, daar een glimpje van te zien. De vluchtelingen voor de justitie leerden alleen maar zijn onbuigzame energie kennen, de volharding, waarmee hij een spoor, eenmaal gevonden, volgde en vooral zijn minachting van persoonlijk gevaar wanneer zijn plicht hem met de misdaad in contact bracht. In dit uitgestrekte land, waar de politie over weinig hulpmiddelen beschikt, is persoonlijke moed een belangrijke factor; korporaal Wes bezat veel persoonlijke moed.

Hij was thans bezig met de achtervolging van een moordenaar. Het spoor had hem vanuit de betrekkelijk milde streek van Athabasca naar Ford Resolution geleid; vandaar naar Fort Good Hope, bijna bij den Noordpoolcirkel; en daar scheen het zich te verliezen in de kale barre streken van sneeuw en ijs.

In elk geval was de moordenaar nog meer noordwaarts getrokken; een bepaald spoor ontbrak, en 't was een soort instinct dat korporaal Dorrington verder den weg wees.

Ergens tusschen Fort Good Hope en de Noordelijke IJszee stootte hij den dag daarop op een plek waar de vluchteling blijkbaar overnacht had. Wesley gromde alleen wat tusschen de tanden van tevredenheid; hij wist wel dat men, eenmaal in deze streken gekomen, zijn vluggen stap spoedig verliest.

Het was onbeschrijfelijk koud; de laatste dagen hadden sneeuwstormen gewoed. Tientallen mijlen van de laatste nederzetting verwijderd, wist Wesley dat hier de wet feitelijk geen macht meer bezat; het zou man tegen man zijn; zijn kans was gelijk aan die van den vervolgte. — De korporaal begon te winnen; iederen dag vond hij overblijfselen van een kamp; een stuk pels, dat verloren was gegaan; voetstappen in de sneeuw. Elk teken toonde hem dat hij won.

Toen, op een dag den horizon afziende, ontdekte hij een donkere figuur, die zich onregelmatig en langzaam bewoog: invloed van koude en vermoeidheid. Daarna was het makkelijk. De figuur in 't oog houdend begon korporaal Wesley volgens lang toegepaste tactiek zijn vluchteling te naderen. Eenige malen keerde deze zich om en scheen op Dorrington toe te willen komen, maar dat paste niet in diens tactiek en hij was terug getrokken. Daarna vluchtte de man in wanhoop weer verder. Den derden dag na de ontdekking van den vluchteling zag Dorrington dat deze viel en niet weer opstond. De korporaal wachtte; het kon een list zijn. Maar het donkere lichaam bleef zoolang op de sneeuw liggen, dat de vervolger ongerust werd. In deze streken kost het niet veel tijd het bloed in de aderen te laten bevriezen. Langzaam en voorzichtig naderde hij; maar zijn voorzorgen

bleken overbodig. Het lichaam bleef bewegingloos voorover liggen. De vrees, te lang te hebben gewacht, wekte plotseling de activiteit van Wesley Dorrington op. Hij knielde bij het lichaam neer, en keerde het om. Toen hij bij het zwakke Arctische licht de gelaatstreken kon onderscheiden, gaf hij een schreeuw van verrassing. Het gelaat was onmiskenbaar dat van een vrouw — een jonge vrouw; en, ofschoon vertrokken door uitputting, was de schoonheid er van toch nog duidelijk zichtbaar.

Voor een oogenblik stond korporaal Wesley nog in verbazing en keek neer op het gelaat met de gesloten oogen. Daarna nam hij het lichaam op, droeg het in de luwte van een kleine hoogte en begon gelaat en handen te wrijven. Langer dan een half uur bleef hij bezig. Toen kwam de vrouw langzaam tot het leven terug en sloeg de oogen op. Zij staarden den man aan met een uitdrukking van de uiterste ellende. Daarna sloot zij ze weer en viel in slaap. Korporaal Wesley wikkeld haar in zijn eigen deken en maakte het primitieve kamp voor den nacht in orde. Dienzelfden nacht werd het zoo koud dat hij, uit vrees dat zijn gevangene zou bevriezen, de armen om haar heen sloeg, zoodat hij haar iets van zijn lichaamswarmte kon meedeelen. 's Morgens maakte hij het ontbijt gereed. De vrouw ontwaakte en hij merkte met vreugde op dat zij veel beter was en sterk genoeg om te eten en te drinken. Hij gaf haar heete koffie; de vrouw glimlachte en sprak haar eerste woorden.

„Het duurde lang, vóór u mij kwam helpen,” zei ze: „ik geloof dat ik bewusteloos ben geraakt.”

„Ja,” antwoordde hij, „ik vond u half bevroren in de sneeuw en...”

„Ik geloof dat het tenslotte beter was geweest als u mij maar had laten sterven,” zei de vrouw bitter. Nadat zij dit gezegd had, dronk ze in stilte haar koffie, en keek toen naar Dorrington met oogen, die hem een vreemd en ongekend gevoel gaven.

„Ik vraag me af, waarom u me vervolgde,” zei ze na een poosje, met een raadselachtige uitdrukking in haar oogen.

Korporaal Dorrington zag haar aan; toen zei hij: „Dat was een vergissing; ik hield u voor iemand anders.”

„En was u teleurgesteld, toen u slechts mij vond?”

„Ja,” antwoordde hij open, „maar meer verbaasd dan teleurgesteld. Ik kan het niet verklaren. Ik kan het nog niet.”

Voor het eerst lachte zij; het geluid er van klonk helder door de koude lucht.

„Het is makkelijk een man te bedriegen,” zei ze. Hij knikte ernstig.

„Inderdaad, en zeker voor u — als u dat wilt. U heeft een gezicht dat een man zou vertrouwen en liefhebben, maar —”

„Wat wou u nog meer zeggen,” vroeg zij, toen hij ophield.

„Niets.”

„Jawel, u wilde iets onaangenaams zeggen. Zeg het. Het komt er hier toch niets op aan.”

„Dat is waar,” met een grimmigen lach. „Ik vermoed dat we ongeveer 150 mijlen

van de naaste nederzetting zijn.” Zij huiverde na die woorden.

„Zoo ver? Wat eenzaam, als men er aan denkt. Ik meende, dat ik krankzinnig zou worden, vóór u kwam. Toen ik u zag wilde ik naar u toegaan, maar u ontweek mij. Toen dacht ik dat het een schaduw was, die mij volgde; verder herinner ik mij niets meer.”

„Dus u verwachtte mij niet?”

„U verwachten? Waarom?”

Er lag verbazing in haar woorden, maar zijn geoeffend oor hoorde ook iets van vrees in haar stem. Zij verborg hem iets; maar wat?

Hij veranderde, zonder overgang, van onderwerp.

„We beginnen morgen den terugtocht.”

„Ik — ik weet niet, of ik dan al voldoende uitgerust ben. Misschien kan u wel vooruit gaan.”

Hij glimlachte. „Ik ga niet zonder u; we zullen onze snelheid naar u regelen.”

Den volgenden dag begon de terugtocht. Korporaal Dorrington droeg de kampbenodigdheden, en van tijd tot tijd steunde hij het meisje. 's Avonds sloeg hij al vroeg de tent op, en wanneer zij rond het vuur zaten, zwegen zij meest, ieder verdiept in eigen gedachten. De vrouw placht hem gade te slaan door haar half gesloten oogleden. Hij had een goed figuur en een knap gezicht; zelfs buiten de eenzaamheid, in de massa, zou hij opvallen. Zij keek meer naar hem dan ze zich wel wilde bekennen. Wat haarzelf betrof, als korporaal Dorrington haar 's avonds in de tent zag, wanneer de teruggeslagen bontkap haar gezicht wat vrij liet, moest hij zich toegeven nog zelden zoo'n schoon meisje gezien te hebben. Nu gezondheid en kracht terugkeerden, was zij inderdaad een schoonheid. In korporaal Wesley's hoofd woelden nooit vermoede gevoelens.

Hij had haar geen enkele vraag gesteld betreffende haar eenzamen tocht. Zelfs wist hij haar naam niet. Hij vermoedde dat zij begreep, wat hij wist. Hij was tot de conclusie gekomen dat zij ergens, ver terug op het spoor, was gescheiden van den man, dien hij achtervolgde en hem, den vervolger, listig achter haar valsche spoor verder had gelokt. Het was een knap stukje werk geweest; — knapper dan een man dat zou hebben gekund. Was het daarom dat zijn teleurstelling niet zoo groot was geweest? Hij moest zich zelfs bekennen dat hij zich prettig gestemd voelde.

Zij vorderden slechts langzaam, want het meisje was nog zwak, en dikwijls moest hij haar steunen.

„U kunt het spoor met gesloten oogen terug vinden, geloof ik,” zei ze den zevenden dag, toen zij bemerkte dat precies dezelfde weg terug gevolgd werd. „Ik meende dat de gevallen sneeuw 't onkenbaar had gemaakt.”

„Wel,” antwoordde hij, kalm, „ik heb andere teekenen waaraan ik den weg herken. Ik heb jaren in deze streken geleefd.”

Een nadere verklaring gaf hij niet, en een tijdlang gingen zij weer zwijgend verder.

„Waarom gaan we denzelfden weg terug?” vroeg zij plotseling en bleef even staan.